

Tak to byl dnes „krásnej den“ .....

...tentokrát na Berounce. Studené ráno s teplotou kolem nuly a panika kolem koronaviru, to vše spolehlivě zafungovalo, přesto, sešlo se nás třináct, takové krásné číslo, možná právě proto se na nás sluníčko nezamračilo ani na tu nejmenší chvíličku a poslalo nám trochu těch, po zimě potřebných vitaminů.

Nádraží Mokropsy, parkoviště v parčíku před ním plné aut, ne, nekoná se tu fotbalové utkání ani žádná jiná zajímavá akce, to téměř všichni místní opustili ráno svá auta a odjeli vlakem za prací do Prahy. No a my co jsme si již své dávno odpracovali, my jsme zase přijeli k nim, podívat se během našeho pochodování pro zdraví, co tady mají kolem té Berounky zajímavého. Od naší poslední návštěvy nezháleli, nádraží slušně opravené, prostor před ním, přeměněn na malý park, parkoviště pro auta a pro cyklisty cyklostojany.

Úzká cesta pro pěší nás vede přes jednu z chatových osad rovnou k Berounce. Jen sto padesát metrů od nádraží prohlížíme na volném prostoru něco, s čím je možné se potkat snad jenom v technickém muzeu. Skupina motoristických nadšenců tady opravuje a renovuje velmi stará dodávková auta. Logo na chladičích nenechává nikoho na pochybách. Jsou to vůbec jedny z nejstarších francouzských citroenů z továrny kterou založil již v roce 1919 podnikatel, vynikající konstruktér a vynálezce **André Citroen**. Již v prvním roce výroby jich vyrobil téměř tři tisíce. Určitě tehdy netušil že z těchto sto let starých vraků, dovezených z Francie, někdo, daleko v Čechách udělá znovu pojezdny a krásné veterány.

Odepsané vraky se pod šikovnýma rukama mechaniků mění v takové krasavce

Sto let stará auta, to je opravdu hodně, Mokropsy však mají něco ještě staršího. Dvoje lázně, nejsou to žádné „mariánky nebo vary“ se svými minerálně léčivými vodami, ale lázně „sluneční“ z doby přechodu devatenáctého na dvacáté století. Kupodivu se z té doby ledaco zachovalo a vypadá to úplně neuvěřitelně. Navíc je zřejmé že to tu dodnes v letních měsících docela žije. Nechybí ani celoročně otevřená hospůdka Křížárna.

Tak takhle to tu vypadá dnes a nějak podobně to muselo vypadat v **Křížových lázních** před více jak sto lety.

Velikostí připomínají chatky spíše šatny, romantika to je ale dokonalá... Hospůdka Křížárna

Nedaleko další lázně, **tentokrát Jedličkovy**. Oboje lázně se proslavily sportem, ty první tenisem druhé nohejbalem. Turnaje v tomto „chlapském sportu“ se tu pořádají dodnes, ovšem naprostým unikátem je turnaj pořádaný jednou ročně „**Open - Women**“. Otevřený dámský nohejbalový turnaj, to je věc téměř nevídaná.

Oboje lázně jsou na břehu Berounky a jsou vlastně jen malým zlomkem chataření které se rozmohlo na obou březích Berounky. Počet chatářů s jistotou překračuje počet stálých obyvatel. Příčinou je jasně řeka a okolní příroda. Vždyť svá hradiště si tu kdysi zřídily, alespoň tak praví pověst, **i obě Krokovy dcery, Kazi a nedaleko odtud i Teta**.

Na skálu u **hradiště Kazín** jsme lezli nedávno, dnes se na ten legendární kopec díváme od hospody Jedličkovy lázně, z druhého břehu. Krásně je odtud vidět že pokud Kazi byla opravdu čarodějnice, tak startovní plochu k letům a přistávání měla vynikající.

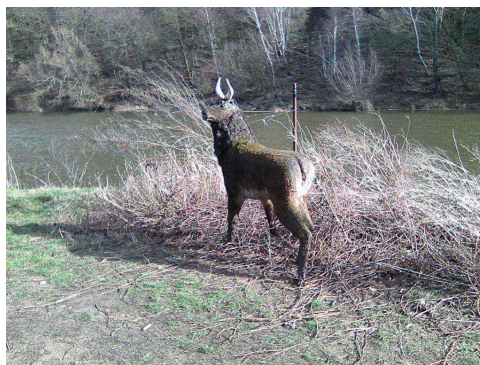
Jdeme pěšinou proti proudu Berounky, stále se střídají jména jednotlivých osad, právě teď jsme v osadě **Pod hladkou skálou**. Její vrchol je součástí **přírodního parku Hřebený** a tady opět startovací plocha, kdo čeká další čarodějnice bude zklaman. Tentokrát je to oficiální startovací plocha pro **paragliding**. Mohutné hladké skalisko na druhé straně řeka a na jeho vrcholu ranní slunce, přímo proti nám. Scenérie kterou proti slunečním paprskům ani při nejlepší vůli nešlo nafotit. Musí to být ale krása, zpusit se po krátkém rozběhu do toho kotle pod sebou. Skály, řeka a zdánlivě nekonečný chatový mumraj....

Chvilka odpočinku na malé písečné městské pláži, před námi řeka, za námi na vyvýšené louce přistávací plocha pro paragliding z druhého břehu

Cestou podle vody můžete narazit na cokoliv, rybáře, to je asi u řeky běžný kolorit, ale také monstrum neurčitého jména, před jehož rohy, bych za tmy vzal nohy na ramena.

A potom v zátočině, **Kadečkův mlýn**, vlastně nejstarší mokropeská památka. Mlýn byl založen a provozován již od 2. poloviny 14. stol. V roce 1923 byl mlýn přestavěn na hydroelektárnu. Vyrobený proud prý tenkrát stačil pro celé Mokropsy i Všenory.

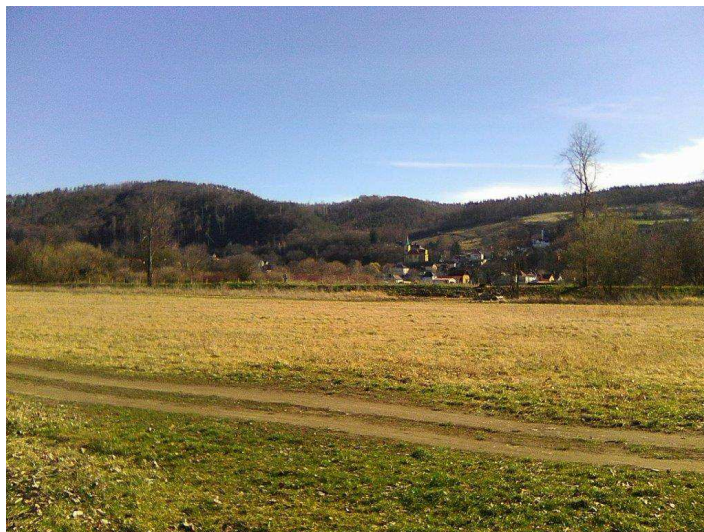

Zajímavé místo nad mlýnem je **kaplička sv. Václava**. Pěkně opravená stavba je vlastně městskou galerií a místem pro setkávání při nejrůznějších příležitostech. Nemusela se odsvěcovat, málokoho asi napadne že je to vlastně přestavěná bývalá hasičská zbrojnice. Na požádání ji otevře paní bydlící nedaleko. Tentokrát mi ale vysvětlila že vzhledem k tomu že uvnitř není topení je přes zimu galerie prázdná. Novou expozici připravují na duben.

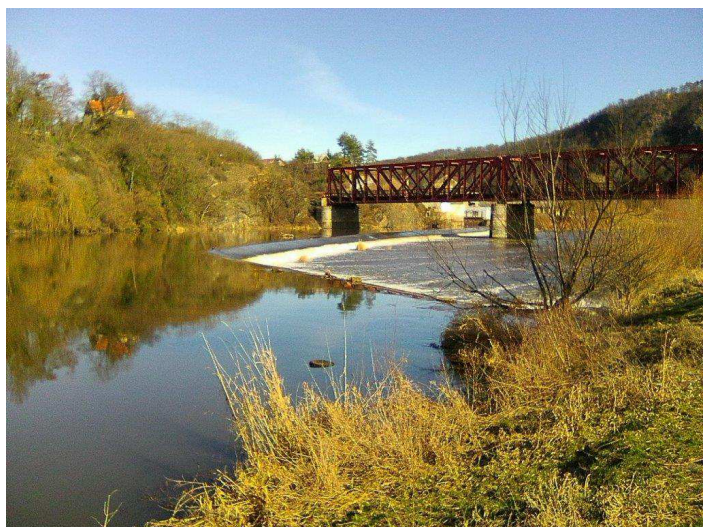

Čeká nás přechod přes řeku po **železničním mostě** se zavěšenou průhlednou lávkou pro pěší. Je to vzácná technická památka o jejíž stavbě bylo rozhodnuto v **roce 1907**. Je obdivuhodné že most slouží již více jak sto let a to v době jeho stavby těžko mohl někdo předpokládat jakému zatížení bude most dnes vystaven. Vždyť trať Praha – Plzeň Norimberk s dalším přesahem do Německa patří k těm nejvytíženějším, s mnohatunovými vlakovými soupravami a doslova jen několikaminutovými intervaly.

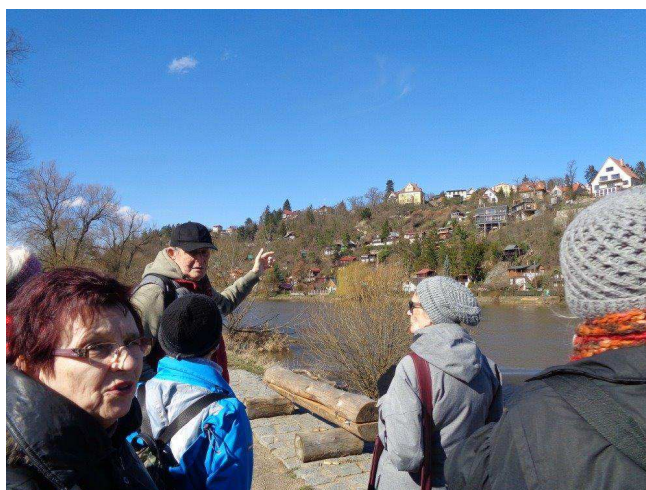
Přejít po této technické památce na druhý břeh Berounky je docela zážitek, pod nohama doslova řve voda na snad největším jezu na Berounce a když jsme byli uprostřed rozvíbroval most i s námi projíždějící rychlík. Nic pro slabé národy. Místní mostu říkají „rámusák“ přejezd vlaku je slyšet kilometr daleko. Na druhou stranu je odtud krásný výhled na Přírodní park Hřebenky a kostelíček sv. Václava stojící na protější vyvýšenině.

Opustili jsme most a zbytek našeho výletu budeme pokračovat pěšinou po pravé straně Berounky. A začínáme u jezu, nedávné deště a tání sněhu na horách způsobily že z řířící se vody jde docela strach a také neskutečný hluk.

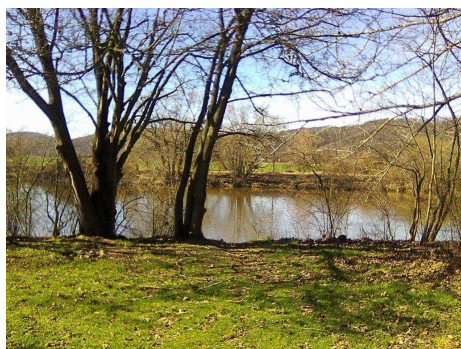
Vyrazíme směr Beroun, tedy ne že bychom tam chtěli dojít, náš cíl jsou jenom Všenory, ale ten Beroun zmiňuji záměrně, propůjčil téhle řece název, možná dočasně, možná navždy.

Asi ze školy si ještě vzpomeneme že to kdysi nebyla žádná Berounka ale Mže a že to byla někdy v 17.století berounská vládnoucí šlechta, která část Mže pramenící kdesi v pohorí Český les (ještě k tom na bavorské straně), přejmenovala alespoň její část na Berounku. Bylo kolem toho hodně tahanic a tak máme jednu řeku, ale dva názvy, mnozí se s tím nesmířili dodnes. Nakonec se ustálilo řešení, **Berounka začíná v Plzni na soutoku Mže a Radbuzy.**

Nemění to ale nic na její kráse, brzy, když opustí Plzeň, protéká hlubokými zalesněnými kaňony **Přírodního parku horní Berounka**. Území které si tak oblíbil **spisovatel Ota Pavel**, že se tam často vracel do domku u řeky, a že právě tam se odehrává nesmrtelný **film Zlatí úhoři** na motivy jeho povídek z tohoto krásného ale i málo osídleného kraje. Dnes má Ota Pavel v obci Branov svůj památník a malé muzeum.

Neméně krásné je to i na dolním toku Berounky, proto jsme tady dnes i my. **Další fotky jsem nazval „Zrcadlení“**

Naše putování po dolním toku Berounky končí, stále ještě za krásného, téměř bezvětřného počasí. Tak tedy ještě pár stovek metrů a jsme na **nádraží ve Všenorech**.

Ovšem nádraží je hodně odvážný název. Jediné, a to doslova, co se tu cestujícím nabízí je lavice na které jsme se usadili. Nádražní rozhlas, toalety, nebo alespoň kohoutek s tekoucí vodou, to by asi byl přehnaný luxus, přesto, že se jedná o mezinárodní trať. Kdyby tu náhodou takový rychlík ze západní Evropy musel zastavit asi by cizinci s odpuštěním padli na p....

Na Berounce 5.března 2020.

**Výlet připravili Mirek a Zdenka Bernátovi
Poděkování děvčatům Vendule Bukalové, Jarmile Kočové a Ivaně Sklářové za pěkné fotky
z nichž dal fotokroniku dohromady s textem Mirek**